Бррр! Колко студено беше
тази сутрин! Дъжд валеше вече
дни наред и животните във фермата
бяха в лошо настроение.

– Уморих се да съм заек! –
оплака се заекът Скокливко. –
Омръзна ми да съм страхлив. Ако бях
лъв, щях да бъда най-смелият от всички!

Едно малко жълто пиленце се обади
от топлото си гнездо:

– И на мен ми омръзна да съм пиленце.
Ето, имам крила, но не мога да летя...
Ако бях щъркел, щеше да е много по-забавно!

Дъждът ставаше все по-проливен.
Животните във фермата не спираха
да се оплакват. Всяко охкаше и въздишаше:
– Ех, само ако бях...

За щастие, едно много дребничко мишле ги вразуми:
– Кучето Хектор иска да говори с нас! – съобщи Цвърчо.
За да го чуят, кучето се беше качило върху гърба на петела
Пъстроперко, а Пъстроперко беше кацнал нависоко върху един пън.
– Кукуригу! Да се съберем в големия обор! – подкани ги той.

След дълга и усилена работа най-после животните с почуда се изправиха пред резултата на своя труд.

– Това е балон с горещ въздух – обясни им кучето Хектор. – С този балон ще можете да летите!

Всички много се развълнуваха, нямаха търпение да полетят! А костенурката, предпазлива както винаги, помоли:

– Надявам се да летим бавно, иначе няма да можем да се насладим на пейзажа!